

RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 57.299/3
van 20 april 2015

over

een ontwerp van koninklijk
besluit 'tot wijziging van het
koninklijk besluit nr. 7 van
29 december 1992 met
betrekking tot de invoer van
goederen voor de toepassing
van de belasting over de
toegevoegde waarde'

CONSEIL D'ÉTAT
section de législation

avis 57.299/3
du 20 avril 2015

sur

un projet d'arrêté royal
'modifiant l'arrêté royal n° 7,
du 29 décembre 1992, relatif
aux importations de biens pour
l'application de la taxe sur la
valeur ajoutée'

Op 20 maart 2015 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Financiën verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van koninklijk besluit ‘tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 7 van 29 december 1992 met betrekking tot de invoer van goederen voor de toepassing van de belasting over de toegevoegde waarde’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 14 april 2015. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Wouter PAS, staatsraden, Michel TISON, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Dries VAN EECKHOUTTE, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Jo BAERT, kamervoorzitter.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 20 april 2015.

*

Le 20 mars 2015, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le Ministre des Finances à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté royal ‘modifiant l'arrêté royal n° 7, du 29 décembre 1992, relatif aux importations de biens pour l'application de la taxe sur la valeur ajoutée’.

Le projet a été examiné par la troisième chambre le 14 avril 2015. La chambre était composée de Jo BAERT, président de chambre, Jeroen VAN NIEUWENHOVE et Wouter PAS, conseillers d'État, Michel TISON, assesseur, et Annemie GOOSSENS, greffier.

Le rapport a été présenté par Dries VAN EECKHOUTTE, auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Jo BAERT, président de chambre.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 20 avril 2015.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Gelet op tal van andere aan een termijn gebonden adviesaanvragen die de afdeling Wetgeving dient te onderzoeken en de techniciteit en omvang van het ontwerp, heeft de Raad van State geen diepgaand onderzoek over elk van de bepalingen ervan kunnen verrichten. Het advies dient dan ook met dit voorbehoud te worden gelezen.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit strekt ertoe om het koninklijk besluit nr. 7 van 29 december 1992 ‘met betrekking tot de invoer van goederen voor de toepassing van de belasting over de toegevoegde waarde’ (hierna: koninklijk besluit nr. 7) te wijzigen.

De wijzigingen strekken er in hoofdzaak toe om de bepalingen van afdeling 2 van hoofdstuk IV van het koninklijk besluit nr. 7 volledig in overeenstemming te brengen met richtlijn 2009/132/EG van de Raad van 19 oktober 2009 ‘houdende bepaling van de werkingssfeer van artikel 143, onder b) en c), van Richtlijn 2006/112/EG met betrekking tot de vrijstelling van de belasting over de toegevoegde waarde voor de definitieve invoer van bepaalde goederen’, door het toepassingsgebied van de btw-vrijstellingen die tot nu toe beperkt waren tot goederen die bestemd zijn om in België te blijven, uit te breiden tot goederen die bestemd zijn om te worden gebruikt in een andere lidstaat (artikel 2 van het ontwerp – ontworpen artikelen 12 tot 36 van het koninklijk besluit nr. 7).

Voorts wordt een wijziging doorgevoerd van de in artikel 6, § 5, van het koninklijk besluit nr. 7 opgenomen regeling waardoor een in België gevestigde btw-belastingplichtige bij de invoer van goederen in bepaalde gevallen als geadresseerde kan optreden ingeval zijn medecontractant niet in België is gevestigd en niet voor btw-doeleinden is geïdentificeerd (artikel 1 van het ontwerp).

3. De rechtsgrond voor de ontworpen wijzigingen is te vinden in de bepalingen van het Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde (hierna: Btw-wetboek) die in het eerste lid van de aanhef zijn vermeld.

ALGEMENE OPMERKINGEN

4. In het ontwerp komen tal van delegaties voor, zowel bevoegdheidsdelegaties van individuele aard (zie de ontworpen artikelen 13, §§ 3, tweede lid, 8, derde lid, en 9, 14, § 2, 1°, en 16, § 3, tweede lid, van het koninklijk besluit nr. 7) als delegaties van regelgevende bevoegdheid.

4.1. In zoverre het om delegaties van regelgevende bevoegdheid gaat, dient het volgende te worden opgemerkt.

Uit de artikelen 170, § 1, en 172, tweede lid, van de Grondwet kan worden afgeleid dat geen enkele belasting kan worden geheven en dat geen enkele vrijstelling van belasting kan worden verleend zonder instemming van de belastingplichtigen, uitgedrukt door hun vertegenwoordigers. Daaruit volgt dat de fiscale aangelegenheid een bevoegdheid is die door de Grondwet aan de wet wordt voorbehouden en dat elke delegatie die betrekking heeft op het bepalen van een van de essentiële elementen van de belasting in beginsel ongrondwettig is. De voormelde grondwetsbepalingen gaan evenwel niet zover dat ze de wetgever ertoe zouden verplichten elk aspect van een belasting of van een vrijstelling zelf te regelen. Een aan een andere overheid verleende bevoegdheid is niet in strijd met het wettigheidsbeginsel voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen voorafgaandelijk door de wetgever zijn vastgesteld. Tot de essentiële elementen van de belasting behoren de aanwijzing van de belastingplichtigen, de belastbare materie, de heffingsgrondslag, de aanslagvoet en de eventuele belastingvrijstellingen.¹

Voor zover het niet om het regelen van de essentiële elementen van de belasting gaat, is het derhalve mogelijk delegatie te verlenen.

4.1.1. Volgens artikel 108 van de Grondwet is het maken van de verordeningen die voor de uitvoering van de wetten nodig zijn in beginsel zaak van de Koning. Afwijkingen van die principiële regeling, waarbij de Koning verordenende bevoegdheid delegeert aan een minister, worden slechts bestaanbaar geacht met het voornoemde grondwettelijk voorschrift voor zover de toegestane delegaties betrekking hebben op het vaststellen van uitvoeringsmaatregelen van bijkomstige of detailmatige aard.

De delegaties van verordenende bevoegdheid aan de Minister van Financiën die zijn vervat in de ontworpen bepaling zijn derhalve aanvaardbaar voor zover het om uitvoeringsmaatregelen van bijkomstige of detailmatige aard gaat. In dat verband kan bijvoorbeeld worden verwezen naar het ontworpen artikel 12, § 3, van het koninklijk besluit nr. 7, dat immers louter beperkt is tot het bepalen van “de formaliteiten (...) waaraan moet worden voldaan om de vrijstelling te genieten”.

4.1.2. De ontworpen delegatiebepalingen verwijzen telkens naar “de Minister van Financiën of zijn gemachtigde”, waarbij dus wordt aangegeven dat de minister de bevoegdheid op zijn beurt kan delegeren.

¹ GwH 16 juni 2011, nr. 103/2011, B.5.1 tot B.5.3.

In dat verband wordt eraan herinnerd dat de toekenning van regelgevende bevoegdheid aan een ambtenaar die geen politieke verantwoordelijkheid draagt ten opzichte van een democratisch verkozen vergadering in principe ontoelaatbaar is, omdat afbreuk wordt gedaan aan het beginsel van de eenheid van verordenende macht en aan het beginsel van de politieke verantwoordelijkheid van de ministers. Enkel wanneer het gaat om maatregelen die een beperkte en technische draagwijdte hebben, kan een dergelijke delegatie worden aanvaard.

4.2. In zoverre het om delegaties van niet-normatieve bevoegdheid gaat, dient het volgende te worden opgemerkt.

Wat betreft de subdelegatie van een individuele beslissingsbevoegdheid, kan worden aanvaard dat voor het nemen van bepaalde individuele beslissingen, de minister op zijn beurt deze bevoegdheid aan een ambtenaar kan toevertrouwen, mits de grenzen van deze bevoegdheidsopdracht duidelijk worden aangegeven, bij voorkeur door te bepalen in welke omstandigheden van de opgedragen bevoegdheid gebruik mag worden gemaakt, door de nodige criteria vast te leggen waardoor de ambtenaar zich bij het uitoefenen van de gedelegeerde bevoegdheid zal moeten laten leiden, en door de doeleinden te bepalen waarvoor die bevoegdheid mag worden gebruikt. Eventueel kan ook, ter vrijwaring van het beginsel van de eenheid van de uitvoerende macht en van de regel dat de ministers politieke verantwoording verschuldigd zijn aan het Parlement, aan de minister de mogelijkheid geboden worden om de handelingen van de door hem aangewezen ambtenaar te herzien.

4.3. De delegaties die zijn vervat in de ontworpen bepalingen zullen in overeenstemming moeten worden gebracht met de hiervoor in herinnering gebrachte beginselen.

Inzonderheid wat de toestemming of erkenning vermeld in de ontworpen artikelen 21, § 2, 2°, 22, § 3, 1°, 23, 25, § 1, 1° tot 3°, 26, § 1, eerste lid, 27, § 1, 1°, 29, § 1, 3°, en 36, 22° en 25°, van het koninklijk besluit nr. 7 betreft, lijkt de gegeven beleidsruimte te breed. Voor zover het louter om het beoordelen van het voldoen aan de in de ontworpen bepalingen gestelde voorwaarden zou gaan, kunnen de betrokken delegaties worden aanvaard. In dat geval zal dit echter duidelijker tot uiting moeten worden gebracht in die bepalingen.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 2

5. In het ontworpen artikel 12, § 2, 4°, van het koninklijk besluit nr. 7 wordt “Gemeenschap” gedefinieerd als “de gebieden van de lidstaten waar Richtlijn 2006/112/EG van toepassing is als bedoeld in artikel 1, §§ 2 tot en met 5 van het Wetboek”. Ook in het Btw-wetboek wordt “Gemeenschap” (evenals “grondgebied van de Gemeenschap”) gedefinieerd als “het binnenland van de Lid-Staten” (zie artikel 1, § 2, 2°, van het Btw-wetboek). Met de term “Gemeenschap” wordt derhalve verwezen naar de Europese Unie.

Met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon heeft de Europese Gemeenschap evenwel opgehouden te bestaan. Sedertdien luidt artikel 1, derde alinea, derde zin, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU): “De Unie treedt in de plaats van de

Europese Gemeenschap, waarvan zij de opvolgster is.” In het licht hiervan verdient het aanbeveling om in de btw-wetgeving en -reglementering overal waar “Gemeenschap” staat, deze term op termijn te vervangen door een verwijzing naar de Europese Unie. Het heeft immers weinig zin verouderde terminologie te blijven gebruiken.

6. In de Nederlandse tekst van het ontworpen artikel 13, § 1, van het koninklijk besluit nr. 7 dient het woord “Behoudens” vervangen te worden door de woorden “Onder voorbehoud van”.

In dezelfde zin dienen ook de ontworpen artikelen 14, § 1, 19, § 1, en 34, § 1, van het koninklijk besluit nr. 7 te worden aangepast.

7. Gevraagd wat onder de zinsnede “periode die naargelang van de omstandigheden wordt vastgesteld” dient te worden verstaan in het ontworpen artikel 13, § 8, derde lid, van het koninklijk besluit nr. 7, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“In dit geval dient de belanghebbende een door hem ondertekende en gedateerde schriftelijke verbintenis voor te leggen waarin hij er zich toe verbindt om uiterlijk op een door hem op te geven tijdstip zijn normale verblijfplaats in België te vestigen.

De zinsnede ‘binnen een periode die naargelang van de omstandigheden wordt vastgesteld door of vanwege de Minister van Financiën’ beduidt dat de belanghebbende zelf de uiterste datum bepaalt binnen dewelke hij zich in België zal vestigen, afhankelijk van de ‘omstandigheden’ inherent aan zijn situatie. Op grond van de verplichte verbintenis legt de Minister van Financiën of zijn gemachtigde derhalve de periode vast waarmee rekening zal worden gehouden voor de toepassing van onderhavige vrijstelling.”

Dit zou duidelijker tot uiting moeten worden gebracht in de ontworpen bepaling.

8. Het ontworpen artikel 16, § 3, eerste lid, van het koninklijk besluit nr. 7 bevat tekst die tussen haakjes is geplaatst. In het dispositief van een regelgevende tekst is dit af te raden omdat hierdoor onzekerheid ontstaat over de normatieve draagwijdte van die tekst. De vraag rijst dan immers of het om loutere uitleg, om commentaar of om een volwaardige bindende regel gaat.

Deze opmerking geldt eveneens voor het ontworpen artikel 35, § 2, 1°, van het koninklijk besluit nr. 7.

9. Gevraagd waarom in de Nederlandse tekst van het ontworpen artikel 26, § 3, van het koninklijk besluit nr. 7 de omschrijving “gebruik door blinden” uit artikel 48, lid 3, van richtlijn 2009/132/EG wordt omgezet door middel van de omschrijving “tewerkstelling van blinden”, antwoordde de gemachtigde dat het om een vertaalfout in de Nederlandse versie van de richtlijn gaat.²

10. In de Nederlandse tekst van het ontworpen artikel 35, § 2, 4°, van het koninklijk besluit nr. 7 dient het woord “inlichtingen” vervangen te worden door het woord “inrichtingen”.

² Vergelijk artikel 48 van richtlijn 2009/132/EG met de andere taalversies ervan. Aan de Europese Commissie zou kunnen worden gevraagd om deze vertaalfout te rectificeren.

11. In het ontworpen artikel 36 van het koninklijk besluit nr. 7 komt ook een punt “22°*bis*” voor. Aangezien het een nieuwe regeling betreft, dient deze *bis*-nummering achterwege te blijven en dient daarentegen in een doorlopende nummering van de punten van het artikel te worden voorzien.

*

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique et l'accomplissement des formalités prescrites.

Compte tenu des nombreuses autres demandes d'avis, soumises à un délai, qui doivent être examinées par la section de législation et de la technicité et de l'ampleur du projet, le Conseil d'État n'a pas pu soumettre chacune des dispositions du projet à un examen approfondi. Il convient donc de lire l'avis sous cette réserve.

*

PORTÉE ET FONDEMENT JURIDIQUE DU PROJET

2. Le projet d'arrêté royal soumis pour avis a pour objet de modifier l'arrêté royal n° 7 du 29 décembre 1992 'relatif aux importations de biens pour l'application de la taxe sur la valeur ajoutée' (ci-après : l'arrêté royal n° 7).

Pour l'essentiel, les modifications visent à assurer une concordance parfaite avec les dispositions de la section 2 du chapitre IV de l'arrêté royal n° 7 avec la directive 2009/132/CE du Conseil du 19 octobre 2009 'déterminant le champ d'application de l'article 143, points b) et c), de la directive 2006/112/CE en ce qui concerne l'exonération de la taxe sur la valeur ajoutée de certaines importations définitives de biens', en étendant aux biens destinés à être utilisés dans un autre État membre le champ d'application des exonérations de la TVA qui étaient jusqu'à présent limitées aux biens destinés à rester en Belgique (article 2 du projet – articles 12 à 36, en projet, de l'arrêté royal n° 7).

Le projet modifie en outre le dispositif inscrit à l'article 6, § 5, de l'arrêté royal n° 7, de sorte qu'en cas d'importation de biens, un assujetti à la TVA établi en Belgique peut, dans certains cas, agir comme destinataire, lorsque son cocontractant n'est pas établi en Belgique et n'est pas identifié à la TVA (article 1er du projet).

3. Les modifications en projet trouvent leur fondement juridique dans les dispositions du Code de la taxe sur la valeur ajoutée (ci-après : C.TVA) que mentionne le premier alinéa du préambule.

OBSERVATIONS GÉNÉRALES

4. Le projet comporte de nombreuses délégations, qui sont tant des délégations de pouvoir de nature individuelle (voir les articles 13, §§ 3, alinéa 2, 8, alinéa 3, et 9, 14, § 2, 1°, et 16, § 3, alinéa 2, en projet, de l'arrêté royal n° 7) que des délégations de pouvoir réglementaire.

4.1. Dans la mesure où il s'agit de délégations de pouvoir réglementaire, il y a lieu d'observer ce qui suit.

Il peut être déduit des articles 170, § 1er, et 172, alinéa 2, de la Constitution qu'aucun impôt ne peut être levé et qu'aucune exemption d'impôt ne peut être accordée sans qu'ait été recueilli le consentement des contribuables exprimé par leurs représentants. Il s'ensuit que la matière fiscale est une compétence que la Constitution réserve à la loi et que toute délégation qui porte sur la détermination de l'un des éléments essentiels de l'impôt est, en principe, inconstitutionnelle. Les dispositions constitutionnelles précitées ne vont toutefois pas jusqu'à obliger le législateur à régler lui-même chacun des aspects d'un impôt ou d'une exemption. Une délégation conférée à une autre autorité n'est pas contraire au principe de légalité, pour autant qu'elle soit définie de manière suffisamment précise et qu'elle porte sur l'exécution de mesures dont les éléments essentiels ont été fixés préalablement par le législateur. Font partie des éléments essentiels de l'impôt, la désignation des contribuables, la matière imposable, la base d'imposition, le taux d'imposition et les éventuelles exonérations d'impôt ¹.

Il est par conséquent possible d'accorder des délégations pour autant qu'il ne s'agisse pas de régler les éléments essentiels de l'impôt.

4.1.1. Selon l'article 108 de la Constitution, c'est en principe au Roi qu'il appartient de faire les règlements nécessaires pour l'exécution des lois. Des dérogations à ce principe, par lesquelles le Roi délègue son pouvoir réglementaire à un ministre, ne sont réputées se concilier avec la règle constitutionnelle précitée que pour autant que les délégations accordées se rapportent à des mesures d'exécution accessoires ou de détail.

Les délégations de pouvoir réglementaire au Ministre des Finances prévues dans la disposition en projet ne sont par conséquent admissibles que dans la mesure où il s'agit de mesures d'exécution d'ordre secondaire ou relatives à des points de détail. À cet égard, on peut se reporter par exemple à l'article 12, § 3, en projet, de l'arrêté royal n° 7, qui se limite en effet purement et simplement à prescrire « les formalités pour bénéficier de l'exonération ».

4.1.2. Les délégations en projet visent chaque fois « le Ministre des Finances ou son délégué », ce qui indique donc que le ministre peut à son tour déléguer la compétence.

À cet égard, il est rappelé que l'attribution d'un pouvoir réglementaire à un fonctionnaire qui n'est pas politiquement responsable devant une assemblée démocratiquement élue n'est en principe pas admissible dès lors qu'elle porte atteinte au principe de l'unité du pouvoir réglementaire et à celui de la responsabilité politique des ministres. Une telle délégation ne peut être acceptée que lorsqu'il s'agit de mesures ayant une portée limitée et technique.

4.2. Dans la mesure où il s'agit de délégations de pouvoir non normatif, il y a lieu d'observer ce qui suit.

En ce qui concerne la subdélégation d'un pouvoir de décision individuelle, on peut considérer que pour prendre certaines décisions individuelles, le ministre peut, à son tour, déléguer cette compétence à un fonctionnaire pour autant que cette délégation de compétence soit clairement circonscrite, de préférence en précisant les circonstances dans lesquelles la compétence déléguée peut être exercée, en fixant les critères nécessaires qui guideront le fonctionnaire dans l'exercice du pouvoir délégué et en définissant la finalité pour laquelle ce

¹ C.C., 16 juin 2011, n° 103/2011, B.5.1 à B 5.3.

pouvoir pourra être mis en œuvre. Afin de sauvegarder les principes d'unité du pouvoir exécutif et de la responsabilité politique des ministres devant le Parlement, le ministre pourrait éventuellement être habilité à réformer les actes du fonctionnaire qu'il a désigné.

4.3. Les délégations prévues dans les dispositions en projet devront être mises en conformité avec les principes rappelés ci-dessus.

En particulier, en ce qui concerne l'autorisation ou l'agrément mentionnés aux articles 21, § 2, 2°, 22, § 3, 1°, 23, 25, § 1er, 1° à 3°, 26, § 1er, alinéa 1er, 27, § 1er, 1°, 29, § 1er, 3°, et 36, 22° et 25°, en projet, de l'arrêté royal n° 7, la marge d'appréciation accordée paraît trop large. S'il ne s'agit que d'apprécier s'il est satisfait aux conditions fixées par les dispositions en projet, les délégations concernées peuvent être admises. Toutefois, dans ce cas, les dispositions visées devront l'exprimer plus clairement.

EXAMEN DU TEXTE

Article 2

5. L'article 12, § 2, 4°, en projet, de l'arrêté royal n° 7, définit la « Communauté » comme « les territoires des États membres où la directive 2006/112/CE est d'application, tels que visés à l'article 1er, §§ 2 à 5 du Code ». Le C.TVA définit également la « Communauté » (et aussi le « territoire de la Communauté ») comme « l'intérieur des États membres » (voir l'article 1er, § 2, 2°, du C.TVA). Le terme « Communauté » fait par conséquent référence à l'Union européenne.

Depuis l'entrée en vigueur du Traité de Lisbonne, la Communauté européenne a cependant cessé d'exister. Depuis lors, aux termes de l'article premier, troisième alinéa, troisième phrase, du Traité sur l'Union européenne (TUE) : « L'Union se substitue et succède à la Communauté européenne ». Compte tenu de cette observation, il est recommandé de remplacer, à terme, chaque fois qu'il en est fait mention dans la législation et la réglementation de la TVA, le mot « Communauté » par une référence à l'Union européenne. Il est en effet peu judicieux de continuer à utiliser une terminologie obsolète.

6. Dans le texte néerlandais de l'article 13, § 1er, en projet, de l'arrêté royal n° 7, le mot « Behoudens » sera remplacé par les mots « Onder voorbehoud van ».

Les articles 14, § 1er, 19, § 1er, et 34, § 1er, en projet, de l'arrêté royal n° 7 seront également adaptés en ce sens.

7. Interrogé à propos de la portée du membre de phrase « délai déterminé (...) en fonction des circonstances » figurant à l'article 13, § 8, alinéa 3, en projet, de l'arrêté royal n° 7, le délégué a répondu ce qui suit :

« In dit geval dient de belanghebbende een door hem ondertekende en gedateerde schriftelijke verbintenis voor te leggen waarin hij er zich toe verbindt om uiterlijk op een door hem op te geven tijdstip zijn normale verblijfplaats in België te vestigen.

De zinsnede 'binnen een periode die naargelang van de omstandigheden wordt vastgesteld door of vanwege de Minister van Financiën' beduidt dat de belanghebbende zelf de uiterste datum bepaalt binnen dewelke hij zich in België zal vestigen, afhankelijk van de 'omstandigheden' inherent aan zijn situatie. Op grond van de verplichte verbintenis legt de Minister van Financiën of zijn gemachtigde derhalve de periode vast waarmee rekening zal worden gehouden voor de toepassing van onderhavige vrijstelling ».

La disposition en projet devrait mieux le préciser.

8. L'article 16, § 3, alinéa 1er, en projet, de l'arrêté royal n° 7 contient du texte mis entre parenthèses. Dans le dispositif d'un texte réglementaire, ce procédé est à déconseiller, dès lors qu'il est source d'incertitudes concernant la portée normative de ce texte. En effet, la question se pose alors de savoir s'il s'agit d'une simple explication, d'un commentaire ou d'une règle contraignante à part entière.

Cette observation s'applique également à l'article 35, § 2, 1°, en projet, de l'arrêté royal n° 7.

9. À la question de savoir pourquoi le texte néerlandais de l'article 26, § 3, en projet, de l'arrêté royal n° 7 transpose les mots « gebruik door blinden » figurant à l'article 48, paragraphe 3, de la directive 2009/132/CE par les mots « tewerkstelling van blinden », le délégué a répondu qu'il s'agissait d'une erreur de traduction dans la version néerlandaise de la directive ².

10. Dans le texte néerlandais de l'article 35, § 2, 4°, en projet, de l'arrêté royal n° 7, le mot « inlichtingen » sera remplacé par le mot « inrichtingen ».

11. Dans l'article 36, en projet, de l'arrêté royal n° 7 figure également un point « 22°bis ». S'agissant d'un nouveau dispositif, il convient d'omettre cette numérotation *bis* et de prévoir au contraire une numérotation continue des points de l'article.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER

DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT

² Comparer l'article 48 de la directive 2009/132/CE avec les autres versions linguistiques de celle-ci. La Commission européenne pourrait être invitée à corriger cette erreur de traduction.